

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie február 2013

IV. senát

Nálezy:

spisová značka	IV. ÚS 472/2012
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález –v časti vyhovené -v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	10. januára 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 26 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ (MUDr. M. A.) sa domáha, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že došlo k porušeniu jeho vyššie označených práv rozsudkom krajského súdu.</p> <p>Krajský súd týmto rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým bola žalovanému v 2. rade uložená povinnosť „v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku zabezpečiť, aby vo vysielaní informačného kanála Mesta P. B., v rámci televíznej programovej služby iTV, bola odvysielaná 3-krát vždy s časovým odstupom 2 dni a vždy vo vysielacom čase medzi 18.00 hod. a 20.00 hod. nasledovná správa: Tvrdenie, ktoré uviedol primátor Mesta P. B. MUDr. M. A., na zasadnutí mestského zastupiteľstva, ktoré sa konalo dňa 28. 01. 2010, kde uviedol o JUDr. N. Č., že si myslí, že táto ako sudkyňa krajského súdu mala určitú afinitu k Mestu P. B. pri rozhodovaní v súdnom spore na krajskom súde, ktorý sa týkal zmluvy medzi Mestom P. B. a súkromným médiom, pretože jej pán manžel pôsobil v Meste P. B. dlhší čas ako prednosta mestského úradu, nie sú pravdivé a týmito došlo k neoprávnenému zásahu do jej občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, za čo sa pôvodca týchto tvrdení MUDr. M. A. týmto JUDr. N. Č. ospravedlňuje.“, a zrušil rozsudok okresného súdu „vo výroku o náhrade nemajetkovej ujmy a vo výroku o náhrade trov prvostupňového konania vo vzťahu žalobkyne a žalovaného v 1. rade“ a v rozsahu zrušenia vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie. Napadnutým rozsudkom krajský súd zároveň nepriznal sťažovateľovi náhradu trov odvolacieho konania.</p> <p>Sťažovateľ predovšetkým namieta, že napadnutým výrokom rozsudku krajského súdu došlo k neprípustnému zásahu do jeho slobody prejavu v spojení s porušením princípu proporcionality, keďže krajský súd „právnym názorom, ktorý viedol k rozhodnutiu, nad mieru zodpovedajúcu proporcionálne správne hodnoteniu dôležitosti jednotlivých ústavných práv a zákonom chránených práv, ktoré sú v istom konflikte, pripisoval väčší význam právam občana - sudcu, a na druhej strane znižoval význam práva na slobodu prejavu – primátora“.</p>
ratio decidendi	<p>1. Všeobecné východiská pre rozhodovanie ústavného súdu (ku konfliktu medzi slobodou prejavu a právom na ochranu osobnosti)</p> <p>Kľúčovou úlohou ústavného súdu v tomto konaní je posúdiť, či krajský súd napadnutým rozsudkom ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom rozhodol vo veci sporu o ochranu osobnosti medzi sťažovateľom (žalovaným v 1. rade — primátorom mesta P. B.) a žalobkyňou (sudkyňou krajského súdu), u ktorej sťažovateľovým výrokom, ktorý zaznel na zasadnutí Mestského zastupiteľstva mesta P. B., malo podľa názoru</p>

krajského súdu dôjsť k neprípustnému zásahu do jej osobnostných práv vzhľadom na to, že „došlo k zverejneniu nepravdivých informácií o možnej zaujatosti žalobkyne“ (s. 11 napadnutého rozsudku krajského súdu, pozn.).

Z uvedeného vyplýva, že podstatou sporu, ku ktorému sa v tejto veci ústavný súd musel vyjadriť, je konflikt medzi ústavou a dohovorom garantovanou slobodou prejavu sťažovateľa a právom na ochranu osobnosti žalobkyne, ktoré je taktiež garantované tak ústavou (najmä čl. 19), ako aj dohovorom (čl. 8). Podstatou rozhodovania o väčšine obdobných právnych sporov je hľadanie vyváženého vzťahu medzi ústavou garantovaným právom na ochranu cti, dôstojnosti či súkromia na jednej strane a slobodou prejavu a právom na informácie na strane druhej.

ESLP konštantne zohľadňuje vo svojej rozhodovacej činnosti, sloboda prejavu predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti, jednu zo základných podmienok jej rozvoja a sebarealizácie jednotlivca. Uplatňuje sa nielen vo vzťahu k „informáciám“ a „myšlienkam“, ktoré sa prijímajú priaznivo, resp. sa pokladajú za neurážlivé a neutrálne, ale aj k tým, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú štát alebo časť obyvateľstva. Vyžaduje si to pluralizmus, znášateľnosť a veľkorysosť, bez ktorých nemožno hovoriť o „demokratickej spoločnosti“

V niektorých situáciách však musí sloboda prejavu ustúpiť. Limitujúce klauzuly v čl. 26 ods. 4 ústavy a čl. 10 ods. 2 dohovoru explicitne uvádzajú dôvody obmedzenia slobody prejavu, pričom ide o obmedzenia, ktoré musia zodpovedať vždy demokratickému charakteru spoločnosti („opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné“). Dôvodom takéhoto obmedzenia môže byť aj „ochrana práv a slobôd iných“, teda okrem iného aj záruky vyplývajúce zo základného práva na ochranu osobnosti v rozsahu garantovanom v čl. 19 ústavy a konkretizovanom najmä v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré chránia súkromné osoby pred neoprávnenými zásahmi zo strany iných súkromných osôb alebo štátu.

Vychádzajúc zo záväznosti ústavy pre všetky orgány verejnej moci, všeobecné súdy nevynímajúc, ústavný súd konštatuje, že pri rozhodovaní sporov vo veciach ochrany osobnosti musí byť vždy zohľadnená ochrana slobody prejavu, a to minimálne v rozsahu jej ústavných záruk. Uvedené ustanovenia Občianskeho zákonníka teda nemožno aplikovať izolovane, ale je nutné ich vykladať a aplikovať v súlade s ústavou. Nutnosť zohľadniť slobodu prejavu, samozrejme, neznamená rezignáciu na ochranu osobnosti. Znamená to však, že v niektorých prípadoch musí byť uprednostnená sloboda prejavu, aj keď daný prejav môže mať isté nedostatky z hľadiska klasickej zákonnej ochrany osobnosti.

V prípade namietaného rozhodnutia išlo nepochybne o obmedzenie slobody prejavu sťažovateľa na zákonom podklade, ktorý tvorili ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom zároveň išlo o obmedzenie, ktoré sledovalo ochranu práva na súkromie, resp. práva na ochranu osobnosti žalobkyne, čo nepochybne možno považovať za legitímny cieľ. Za týchto okolností bolo z hľadiska ústavnej akceptovateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu kľúčové posúdiť, či bol zásah do slobody prejavu sťažovateľa primeraný, t. j. či zodpovedal zásade proporcionality.

2. K proporcionality zásahu do slobody prejavu sťažovateľa

Ústavný súd vykonal test proporcionality založený na hľadaní odpovedí na otázky KTO, O KOM, ČO, KDE, KEDY a AKO v danom prípade „hovoriť“

KTO: Z judikatúry ESLP zjavne vyplýva, že privilegované postavenie z hľadiska ochrany slobody prejavu patrí politikom, voleným zástupcom v širšom slova zmysle a novinárom, a to zvlášť pri informovaní o veciach verejného záujmu (uverejnil informáciu). Sloboda prejavu je dôležitá pre každého a zvlášť pre voleného zástupcu ľudí (ktorým je aj sťažovateľ ako primátor mesta, pozn.), ktorý reprezentuje voličov, poukazuje na to, čo ich ťaží a obhajuje ich záujmy.

Dôsledkom snahy o podporu výmeny názorov o verejne zaujímavých témach je aj kategorizácia osôb, ktorých sa informácie uvedené v médiách týkajú a do ktorých osobnostnej sféry negatívne zasahujú, resp. môžu zasahovať („O KOM“). Hranice akceptovateľnosti šírenia informácií týkajúcich sa osobnostnej sféry sú najširšie u politikov a najužšie u „bežných“ občanov. Európsky súd pre ľudské práva vníma aj kritiku sudcov v širšom zmysle ako súčasť politickej diskusie (čo zároveň znamená aj rozšírenie miery jej prípustnosti), ale zároveň vo svojej judikatúre rozlišuje medzi kritikou jednotlivých sudcov, kde je rozsah prípustnej kritiky menší, a kritikou súdov

alebo celej justície, kde je rozsah prípustnej kritiky väčší.

V danom prípade sa inkriminovaný výrok (prejav) sťažovateľa týkal JUDr. N. Č. (žalobkyne, pozn.) pôsobiacej v čase jeho vyslovenia vo funkcii sudkyne krajského súdu, pričom kritika obsiahnutá v časti inkriminovaného prejavu súvisela s prejednáváním a rozhodovaním vecí v konaní pred týmto súdom, v ktorom bolo mesto P. B. , zastúpené sťažovateľom ako primátorom mesta, účastníkom konania, a týkala sa vzťahu (afinity, pozn.) žalobkyne ako sudkyne krajského súdu k mestu P. B. vzhľadom na skutočnosť, že manžel žalobkyne „pôsobil dlhší čas ako prednosta mestského úradu“ v P. B.

Ústavný súd zdôrazňuje, že za vec verejnú treba považovať nielen všetku agendu štátnych orgánov a štátnych inštitúcií, ale aj osôb pôsobiacich vo verejnom živote, napr. činnosť politikov, úradníkov, sudcov, advokátov alebo kandidátov či čakateľov na tieto funkcie; vecou verejnou je aj umenie vrátane novinárskych aktivít a showbiznisu a ďalej všetko, čo na seba upútava verejnú pozornosť.

Aj keď treba brať do úvahy, že miera prípustnosti kritiky sudcu je menšia ako miera prípustnosti kritiky súdov, prípadne celej justície, nemožno obchádzať fakt, že aj vyjadrenia týkajúce sa osoby sudcu môžu byť súčasťou politickej diskusie, a to predovšetkým s prihliadnutím na subjekt, ktorý inkriminovaný výrok predniesol [v posudzovanom prípade sťažovateľ ako politik — primátor mesta, t. j. volený zástupca obyvateľov mesta], ako aj na to, čoho bol inkriminovaný prejav súčasťou v širšom kontexte [v posudzovanom prípade politickej diskusie o veciach verejného záujmu na zasadnutí mestského zastupiteľstva].

Pri posudzovaní proporcionality medzi slobodou prejavu a právom na ochranu osobnosti sa ústavný súd zamerával aj na obsah prejavu sťažovateľa (teda na to, „ČO“ bolo obsahom inkriminovaného prejavu), ktorý mal spôsobiť nepripustný zásah do osobnostných práv žalobkyne.

Inkriminovaná časť prejavu vysloveného sťažovateľom na zasadnutí mestského zastupiteľstva mesta a odvysielaného opakovane v rámci prevádzky spravodajského informačného kanála mesta P. B. a televíznej programovej služby TV M. v čase od 30. januára 2010 do 25. marca 2010 znie: „*Nie je to, ako viackrát tu hovorím, nejaký negatívny pohľad na tých sympatických ľudí mladých, ktorí tu tento kanál zabezpečujú, ale bolo to tak, a teda tieto, tento spor, bol na krajskom súde, kde zhodou okolností, ako som, teda ja nepoznám sudcov, ale súdila to myslím si, že nie je to nič tajné, pani Č., ktorá teda tak isto, myslím si, že určitú afinitu k mestu mala, pretože jej pán manžel, pokiaľ viem, pôsobil tu dlhší čas ako prednosta mestského úradu. To len pre doplnenie.*“

Inkriminovaná časť prejavu bola obsahom komplexného vystúpenia sťažovateľa v rámci zasadnutia Mestského zastupiteľstva mesta Považská Bystrica, ktorého hlavnou úlohou bolo poskytnúť informácie o stave súdnych konaní, ktorých účastníkom je mesto Považská Bystrica, čo možno bez akýchkoľvek pochyb považovať za vec dôležitého verejného záujmu.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa (ako aj príslušnej časti jeho výroku; „*Tvrdenia, ktoré uviedol primátor..., že si myslí, že táto ako sudkyňa krajského súdu mala určitú afinitu k Mestu Považská Bystrica pri rozhodovaní v súdnom spore... nie sú pravdivé...*“) možno vyvodiť, že v rámci inkriminovanej časti prejavu malo na osobu žalobkyne difamujúco pôsobiť najmä slovo „afinita“. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že ide o slovo, ktoré je viacvýznamové, pričom v reprezentatívnych jazykovedných dielach nie je jeho význam prezentovaný v difamujúcej podobe.

V konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci jeho difamujúce pôsobenie na žalobkyňu úspešne spochybniť vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa – sudkyňa krajského súdu a prednosta mestského úradu boli v príbuzenskom vzťahu.

Dôležitým kritériom pri posudzovaní zásahu do slobody prejavu je aj miesto zaznenia či uverejnenia sporných výrokov (t. j. otázka „KDE“ bol inkriminovaný výrok vyslovený, príp. odvysielaný). Vo všeobecnosti platí, že čím hromadnejšie sa informácia distribuuje, tým vyššia je ochrana osobnostných práv. Inkriminovaný prejav bol vyslovený sťažovateľom na zasadnutí Mestského zastupiteľstva mesta P. B. a odvysielaný opakovane v rámci prevádzky spravodajského informačného kanála mesta P. B. a televíznej programovej služby TV M. v čase od 30. januára 2010 do 25. marca 2010, teda v regionálnej televízii.

Vo vzťahu ku kritériu „KEDY“ bol inkriminovaný výrok sťažovateľom vyslovený, ústavný súd zistil, že sťažovateľ vyslovil inkriminovaný výrok potom, ako získal

ako zástupca účastníka súdneho konania (mesta P. B.) vedeného krajským súdom informácie o zákonnej sudkyňi — žalobkyni, ktorá danú vec prejednáva.

AKO: Existenciu faktov možno preukázať, zatiaľ čo otázka pravdivosti hodnotiacich úsudkov neprípúšťa dôkazy. Aj keď hodnotiaci úsudok vzhľadom na svoj subjektívny charakter vylučuje dôkaz pravdy, musí vychádzať z dostatočného faktického základu. Vo všeobecnosti platí, že čím závažnejšie je obvinenie kritizovanej osoby, tým pevnejší skutkový základ musí toto obvinenie mať. (ESLP)

Z uvedeného vyplýva, že ak v konkrétnom prípade sú z hľadiska ústavnej akceptovateľnosti posudzované hodnotiace úsudky, tak je ochrana výrokov takéhoto charakteru z hľadiska slobody prejavu s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu intenzívnejšia ako v prípade uverejnenia faktov (skutkových tvrdení), ktoré sa môžu ukázať neskôr ako nepravdivé. Tento prístup ESLP k posudzovaniu právnych sporov, ktorých premetom je konflikt medzi slobodou prejavu a právom na ochranu súkromia, konštantne uplatňuje vo svojej judikatúre aj ústavný súd.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v napadnutom rozsudku vychádzal z nesprávnej premisy, pričom v konečnom dôsledku túto premisu potvrdil aj predseda krajského súdu v prvom prípise ústavnému súdu, keď uviedol: „*Úvahy o možnej (ne)zaujatosťi žalobkyne za situácie, že o tejto otázke rozhodol Najvyšší súd SR, nie sú namieste. Ak by sme pripustili argumentáciu sťažovateľa, nerešpektovali by sme rozhodnutie Najvyššieho súdu SR.*“ Uvedená premisa totiž bez toho, aby prihliadala na formu samotnej kritiky (pochybnosť alebo obvinenie; hodnotiaci úsudok alebo fakt), považuje kritiku (ne)zaujatosťi sudcu za nedovolenú vždy, ak tu existuje rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré nezaujatosť sudcu potvrdzuje.

Inkrimovaná časť prejavu sťažovateľa, v rámci ktorej vyslovil pochybnosti o nezaujatosťi sudkyne vzhľadom na „afinitu“, ktorú sudkyňa mala k mestu Považská Bystrica, vo svojej podstate predstavuje subjektívnu kategóriu, u ktorej sa dôkaz pravdy vylučuje. Už bolo zdôraznené, že aj keď hodnotiaci úsudok, o ktorý v okolnostiach danej veci podľa názoru ústavného súdu ide, vzhľadom na svoj subjektívny charakter vylučuje dôkaz pravdy, musí vychádzať z dostatočného faktického základu. Za týchto okolností ústavný súd považuje záver krajského súdu, podľa ktorého sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno o tom, žeby ním zverejnená informácia bola pravdivá (čo by vylúčilo neoprávnenosť zásahu, a to výlučne s prihliadnutím na uznesenie najvyššieho súdu), za arbitrárny.

Vzhľadom na uvádzané skutočnosti je podľa názoru ústavného súdu záver krajského súdu o neprimeranom zásahu do práva na ochranu súkromia žalobkyne prinajmenšom nedostatočne vyargumentovaný, teda taký, ktorý nie je výsledkom ústavne akceptovateľného vyvažovania medzi právom na ochranu osobnosti a slobodou prejavu, a to najmä z dôvodu nedostatočného zohľadnenia skutkových okolností posudzovanej veci, ktoré malo za následok nesprávne právne posúdenie, pričom práve náležité vyhodnotenie (ne)existencie dostatočného faktického základu mohlo mať podľa názoru ústavného súdu zásadný vplyv na rozhodnutie vo veci.

3. Závery ústavného súdu k namietanému porušeniu slobody prejavu v spojení so základným právom na súdnu ochranu a právom na spravodlivé súdne konanie

Podľa názoru ústavného súdu záver krajského súdu o tom, že sťažovateľ „*neunesol dôkazné bremeno o tom, žeby ním bola zverejnená pravdivá informácia, čo by vylúčilo neoprávnenosť zásahu. Za týchto okolností nemožno uprednostniť právo žalovaného v 1. rade na zverejňovanie informácií pred právom žalobkyne na ochranu osobnosti.*“ je nedostatočne vyargumentovaný (vecne nedostatočne podložený), a teda prinajmenšom predčasný, a preto z ústavného hľadiska neakceptovateľný.

Potvrdzujúcim výrokom napadnutého rozsudku tak krajský súd podľa názoru ústavného súdu neprípustným spôsobom zasiahol do ústavou a dohovorom garantovanej slobody prejavu sťažovateľa a jeho práva na slobodné rozširovanie informácií v spojení s porušením jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj s porušením jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže práve na základe napadnutého rozsudku krajského súdu nadobudol označený rozsudok okresného súdu právoplatnosť v už uvedenom výroku, t. j. právoplatnou sa stala i povinnosť žalovaného v 2. rade uverejniť už citovanú „správu“, prostredníctvom ktorej sa zároveň sťažovateľ žalobkyni za svoj (inkriminovaný) prejav ospravedlňuje.

	<p>Vzhľadom na skutočnosť, že výrok okresného súdu vyslovený v jeho rozsudku a potvrdený napadnutým rozsudkom krajského súdu je nedeliteľným výrokom, keďže povinnosť uložená žalovanému v 2. rade uverejniť citovanú „správu“ je zároveň formou ospravedlnenia sa sťažovateľa žalobkyni za jeho „nepravdivý“ výrok, ktorým podľa názoru krajského súdu došlo k neoprávnenému zásahu do občianskej cti a ľudskej dôstojnosti žalobkyne, ústavný súd rozhodol, že krajský súd svojím rozsudkom vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu okrem výroku o náhrade nemajetkovej ujmy a výroku o náhrade trov prvostupňového konania vo vzťahu žalobkyne a žalovaného v 1. rade, porušil základné právo sťažovateľa na slobodu prejavu a na slobodné rozširovanie informácií podľa čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj jeho právo na slobodu prejavu a slobodu rozširovania informácií podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru v spojení so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a s právom na spravodlivé súdne konanie.</p> <p style="text-align: center;">4. K namietanému porušeniu základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena</p> <p>S namietaným porušením základného práva podľa čl. 19 ods. 1 ústavy sa už ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať, pretože to, či došlo k ich porušeniu, alebo nie, závisí od ďalšieho postupu krajského súdu (príp. aj okresného súdu) a záverov, ku ktorým sa v predmetnom súdnom konaní v konečnom dôsledku dospeje. Okrem toho ústavný súd prihliadol aj na zásadu minimalizácie zásahov do právomoci iných orgánov verejnej moci, keďže nálezom zrušujúcim rozhodnutie o poslednom procesnom prostriedku, ktorý zákon sťažovateľovi na ochranu jeho označeného základného práva, ktorého porušenie namietal, poskytoval, sa vytvoril priestor na ochranu tohto základného práva v rámci sústavy všeobecných súdov.</p> <p>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na slobodu prejavu a na slobodné rozširovanie informácií podľa čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na slobodu prejavu a slobodu rozširovania informácií podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom krajského súdu vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu, okrem výroku o náhrade nemajetkovej ujmy a výroku o náhrade trov prvostupňového konania vo vzťahu k JUDr. N. Č. ako žalobkyni a MUDr. M. A. ako žalovanému v 1. rade, porušené boli.</p> <p>Rozsudok krajského súdu vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu, okrem výroku o náhrade nemajetkovej ujmy a výroku o náhrade trov prvostupňového konania vo vzťahu k JUDr. N. Č. ako žalobkyni a MUDr. M. A. ako žalovanému v 1. rade, zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.</p> <p>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd: IV. ÚS 362/09, PL. ÚS 22/06, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 34/07, PL. ÚS 7/96, II. ÚS 152/08, II. ÚS 326/09, II. ÚS 340/09, IV. ÚS 107/2010, II. ÚS 152/08, IV. ÚS 302/2010</p> <p>EŠP: Handyside proti Spojenému kráľovstvu, sťažnosť č. 5493/72, rozsudok zo 7. decembra 1976, § 49; Prager a Oberschlick proti Rakúsku z 26. apríla 1995, Sürek proti Turecku, sťažnosť č. 26682/95, § 61 sťažnosť č. 1594/90; Bladet Tromso a Stensaas proti Nórsku z 20. mája 1999, sťažnosť č. 21980/93; sťažnosť č. 26958/95, rozsudok z 27. februára 2011, Jerusalem proti Rakúsku, § 36; sťažnosť č. 11798/85, rozsudok z 23. apríla 1995, Castells proti Španielsku, § 42</p> <p>Najvyšší súd SR: 5 Cdo 55/2008 z 25. februára 2009</p> <p>Ústavný súd ČR: I. ÚS 453/03</p>
<p>spisová značka</p>	<p style="text-align: center;">IV. ÚS 341/2012</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Luby Ján</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález –v časti vyhovené --v časti nevyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>17. januára 2013</p>

dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	<p>čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ namietal porušenie označených práv rozsudkom najvyššieho súdu v spojení s uznesením krajského súdu v časti týkajúcej sa rozhodnutia o náhrade trov konania.</p> <p>Ťažiskovým argumentom, na ktorom je založené sťažovateľom namietané porušenie v sťažnosti označených práv (rovnako ako v doplnení dôvodov dovolania v časti smerujúcej proti namietanému uzneseniu krajského súdu), je skutočnosť, že znalecký posudok z roku 2002, ktorý bol žalobkyňou predložený krajskému súdu po právoplatnosti jeho rozhodnutia v merite veci a na základe ktorého bola stanovená tarifná hodnota veci, z ktorej sa vychádzalo pri výpočte náhrady trov právneho zastúpenia, nebol sťažovateľovi ako účastníkovi konania doručený.</p> <p>Túto okolnosť považuje sťažovateľ za „<i>znemožnenie realizácie procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva</i>“ a najmä zdôrazňuje, že týmto postupom mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP], čím podľa jeho názoru došlo aj k porušeniu v sťažnosti označených práv.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd rozsudkom dovolanie sťažovateľa ako celok, teda aj pokiaľ ide o časť smerujúcu proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, ktorým bolo rozhodnuté o trovách prvostupňového a odvolacieho konania, zamietol, pričom odôvodnenia okrem iného uviedol, že „<i>Dovolací súd pripomína svoje konštatovanie v tejto veci, že v dovolacom konaní procesné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. nevyšli najavo.</i>“</p> <p>Ústavný súd poukazuje aj na to, že najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku citoval § 237 OSP pripúšťajúci dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu v taxatívne ustanovených prípadoch tzv. zmätočnosti konania a ďalej uviedol, že „<i>Žalovaný žiadnu z väd tejto povahy v dovolaní neuplatnil a v dovolacom konaní existencia takejto vady nevyšla najavo.</i>“</p> <p>Ústavný súd v okolnostiach danej veci nemohol akceptovať ani odôvodnenie najvyššieho súdu uvedené vo vyjadrení k sťažnosti, že znalecký posudok nebolo potrebné doručiť sťažovateľovi, lebo krajský súd „<i>v osobitnom uznesení už iba vyčíslil náhrady trov konania navrhovateľky, ktorej ako v konaní plne úspešnej priznal ich plnú náhradu.</i>“ Taký postup by mohol byť relevantný iba za predpokladu, že by sa výpočet trov konania neodvíjal od hodnoty sporu, ale od iných vopred daných na hodnote sporu nezávislých kritérií, tak to však v predmetnej veci nebolo.</p> <p>S poukazom na ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a svoju doterajšiu judikatúru, ako aj judikatúru ESLP ústavný súd prisvedčuje názoru sťažovateľa, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia v časti výroku o priznaní trov dovolacieho konania „<i>nie je zjavné, z akej tarifnej hodnoty pri určovaní výšky trov vychádzal. Svoje rozhodnutie odôvodnil postupom podľa zaužívanej praxe, čo však bližšie neupresnil, z rozsudku nie je zjavné, aká je táto zaužívaná prax a o aké príslušné zákonné ustanovenie sa uvedená prax opiera.</i>“</p> <p>Takéto odôvodnenie výroku napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vo vzťahu k výroku o trovách dovolacieho konania považuje ústavný súd za nedostatočné, a preto vyznievajúce ako nepresvedčivé, čo je dostatočným argumentom na vyslovenie jeho arbitrážnosti v tejto časti.</p> <p>Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa týkajúcu sa z jeho pohľadu aplikácie nesprávnej právnej normy pri rozhodovaní krajského súdu o uložení mu povinnosti nahradiť žalobkyňu trovy konania, ktorá bola aj obsahom jeho dovolania proti napadnutému uzneseniu, s touto sa najvyšší súd vecne nevysporiadal, uvádzajúc, že ide o námietku „<i>o (ne)správnosti skutkových zistení súdu a ich právneho posúdenia</i>“, a zároveň zdôrazňujúc záver, „<i>že v dovolacom konaní procesné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. nevyšli najavo</i>“.</p> <p>Keďže ústavný súd, pokiaľ ide o existenciu dôvodu zakladajúceho prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) OSP, dospel k opačnému záveru, konštatuje, že s predmetnou námietkou sťažovateľa sa najvyšší súd bude musieť po vrátení veci na ďalšie konanie vo svojom rozhodnutí vysporiadať. Ústavný súd vzhľadom na uvedené vo vzťahu k tejto námietke sťažnosti nevyhovet.</p>

	<p>Ústavný súd rozhodol, že základné práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo výroku o zamietnutí dovolania v časti týkajúcej sa uznesenia krajského a vo výroku o náhrade trov dovolacieho konania porušené boli.</p> <p>Rozsudok najvyššieho súdu vo výroku o zamietnutí dovolania v časti týkajúcej sa uznesenia krajského súdu a vo výroku o náhrade trov dovolacieho konania zrušuje a vec vracia najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.</p> <p>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	EŠLP: Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999, § 26 Ústavný súd: IV. ÚS 348/2011

Nálezy – priet'ahy v konaní:

spisová značka	IV. ÚS 395/2012
súdca spravodajca	Ján Luby
druh konania	čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	10. januára 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní o poskytnutie náhrad v sume 375 091,28 € podľa § 20 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku, ktoré začalo v roku 1992.
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o právnu zložitost' veci vedenej pred okresným súdom, ústavný súd bral do úvahy skutkový stav a platnú právnu úpravu relevantnú na rozhodnutie a prihliadal na charakter veci.</p> <p>Predmetom namietaného konania je rozhodovanie o návrhu sťažovateľa a navrhovateľky v 1. rade, ktorým sa na základe § 20 zákona o pôde domáhajú poskytnutia náhrad v sume 375 091,28 € (11 300 000 Kčs).</p> <p>V okolnostiach daného prípadu ústavný súd považuje predmetný spor po právnej stránke za bežnú občianskoprávnu vec patriacu do rozhodovacej agendy všeobecného súdництва a aj vzhľadom na to, že v oblasti reštitučnej agendy sa od roku 1991, keď bol prijatý zákon o pôde, vyvinula štandardná rozhodovacia prax, nemožno namietané konanie hodnotiť ako zložitejšie.</p> <p>Vo vzťahu k faktickej zložitosti veci ústavný súd na základe skutočností zistených zo spisu pripúšťa, že predmetná vec vykazuje znaky faktickej zložitosti, a to najmä vzhľadom na nutnosť vykonania pomerne rozsiahleho dokazovania. Navyše, právne spory súvisiace s uplatnením reštitučných nárokov, a tak to je aj v tomto prípade, treba v zásade považovať za skutkovo zložité aj vzhľadom na potrebu zisťovať vlastnícke vzťahy ich rekonštruovaním do minulosti.</p> <p>V nadväznosti na to musí ústavný súd konštatovať, že aj napriek zohľadneniu určitej miery skutkovej zložitosti veci nemožno z ústavnoprávneho hľadiska akceptovať doterajšiu dĺžku preskúmaného konania, ktoré po viac ako 20 rokoch od jeho začatia nebolo právoplatne skončené.</p> <p>Osobitne je neodôvodnená takáto dĺžka súdneho konania vzhľadom na etický rozmer konania, s poukazom na to, že zákon o pôde bol prijatý v snahe dosiahnuť zmiernenie majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948 až 1989.</p> <p>2. Správanie sťažovateľa ako účastníka namietaného konania je druhým kritériom pri zisťovaní, či v tomto konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu jeho v sťažnosti označených práv.</p> <p>Okresný súd, ako už bolo uvedené, poukázal na to, že podľa jeho názoru <i>„k dĺžke konania v nemalej miere prispeli samotní navrhovatelia, lebo na uplatnenie</i></p>

	<p><i>nároku podali nekvalifikovaný a neúplný návrh</i>“, a napriek upozorneniu na nedostatky návrhu okresným súdom „<i>boli po dobu 3 rokov nečinní</i>“.</p> <p>Je nesporné, že plynulý priebeh konania negatívne ovplyvnil aj samotný sťažovateľ (resp. navrhovatelia) nekonzistentnosťou svojho návrhu, jeho viacerých doplnení a viacerých návrhov na jeho zmenu, ktoré v priebehu konania realizoval.</p> <p>Ústavný súd túto argumentáciu okresného súdu poukazujúceho na nedostatky návrhu mohol akceptovať len čiastočne, pretože okresný súd mal v zmysle § 53 OSP možnosť využiť poriadkové opatrenie na to, aby nedostatky návrhu boli navrhovateľmi odstránené.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu však sťažovateľ prispel k predĺženiu namietaného konania tým, že podal návrh na prerušenie konania s odôvodnením, že na ústavnom súde uplatnil sťažnosť, pričom zdôraznil, že „<i>vybavenie ústavnej sťažnosti má zásadný význam pre rozhodnutie v tomto konaní</i>“.</p> <p>Aj keď mal sťažovateľ nesporne právo podať návrh na prerušenie namietaného konania tým, že jeho návrh okresný súd uznesením zamietol a krajský súd po podaní odvolania sťažovateľom správnosť uznesenia okresného súdu potvrdil, je zrejmé, že týmto návrhom zbytočne spôsobil spomalenie priebehu konania.</p> <p>3. Jurisdikcia ústavného súdu („<i>ratio temporis</i>“) sa vzťahuje na obdobie po 15. februári 1993. Bez zreteľa na vznik právomoci ústavného súdu v rámci posúdenia základnej otázky, či vec sťažovateľa bola prerokovaná na okresnom súde v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd už konštantne prihliada aj na dobu, ktorá v konaní uplynula v období do 15. februára 1993, teda do nadobudnutia účinnosti zákona o ústavnom súde.</p> <p>Nie je ústavnoprávne akceptovateľné, že namietané konanie nebolo právoplatne skončené ani po viac ako 20 rokoch od jeho začatia.</p> <p>Vzhľadom na uvedené nie je preto potrebné osobitne vymedzovať konkrétne obdobia nečinnosti okresného súdu v namietanom konaní. Ústavný súd napriek tomu poukazuje na jeho nečinnosť bez relevantného dôvodu v období od 3. júna 1993 do 13. februára 1997, ktorá predstavovala takmer 4 roky. Ústavný súd v tejto spojitosti považuje za neprijateľnú argumentáciu okresného súdu, ktorý svoju nečinnosť v uvedenom období ospravedlňuje nečinnosťou navrhovateľov, v dôsledku ktorej okresný súd bez procesného rozhodnutia „<i>vec uložením do archívu považoval za vybavenú</i>“.</p> <p>Ústavný súd ďalej konštatuje, že okrem nečinnosti bol postup okresného súdu aj neefektívny. Uvedené vyplýva okrem iného aj z toho, že krajský súd v troch prípadoch zrušil procesné rozhodnutia okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</p> <p>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu porušené boli.</p> <p>Okresnému súdu prikazuje, aby konal bez zbytočných prieťahov. Sťažovateľovi priznáva finančné zadost'učinenie v sume 8 000 €.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd: IV. ÚS 230/2010, IV. ÚS 121/2011, III. ÚS 488/2011, IV. ÚS 47/03</p>

<p>spisová značka</p>	<p>IV. ÚS 479/2012</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Ľudmila Gajdošíková</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>14. decembra 2012</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní neplatnosť skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy s príslušenstvom, ktoré začalo v roku 2006.</p>

ratio decidendi	<p>1. Predmetom konania pred okresným súdom, v ktorom sťažovateľka vystupuje ako navrhovateľka, bolo rozhodovanie o žalobe o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy s príslušenstvom.</p> <p>V časti týkajúcej sa neplatnosti skončenia pracovného pomeru bola vec v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu právoplatne skončená (15. decembra 2008).</p> <p>Žaloba v časti týkajúcej sa rozhodovania o náhrade mzdy bola v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie, o ktorej okresný súd dosiaľ stále koná.</p> <p>Ani zo skutočností uvedených sťažovateľkou, ani z obsahu súdneho spisu či vyjadrenia okresného súdu ústavný súd nezistil nijakú okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver o právnej či skutkovej zložitosti veci.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu ide o vec, ktorá tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Vzhľadom na povahu veci si rozhodovanie o žalobe sťažovateľky vyžaduje osobitnú starostlivosť.</p> <p>2. Ústavný súd zistil skutočnosti, ktoré spomalili priebeh konania na strane sťažovateľky, ktorá je v tomto spore navrhovateľkou.</p> <p>Ide o jej neúčast' zo zdravotných dôvodov na troch pojednávaniach nariadených v roku 2012, pričom sťažovateľka svoju neúčast' vždy ospravedlnila.</p> <p>Ústavný súd pripúšťa, že uvedené skutočnosti mohli mať čiastočný vplyv na doterajšiu dĺžku konania. Sťažovateľka v priebehu konania včas reagovala na výzvy okresného súdu.</p> <p>3. Ústavný súd uzavrel, že v namietanom konaní okresného došlo predovšetkým nečinnosťou, ale aj neefektívnou činnosťou v celkovej dĺžke 2 roky k zbytočným prieťahom.</p> <p>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trebišov v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 241/2006 porušené boli.</p> <p>Okresnému súdu prikazuje, aby konal bez zbytočných prieťahov.</p> <p>Sťažovateľke priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 000 €.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	IV. ÚS 530/2012
sudca spravodajca	Ľudmila Gajdošíková
druh konania	čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	10. januára 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia namietali porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov postupom okresného súdu v konaní o neplatnosť darovacej zmluvy a o vrátenie daru, ktoré začalo v roku 2004.
ratio decidendi	<p>1. Predmetom konania pred okresným súdom, v ktorom pôvodná navrhovateľka počas odvolacieho konania zomrela, v dôsledku čoho sa stali sťažovatelia účastníkmi konania na strane navrhovateľky, je rozhodovanie o žalobe o vyslovenie neplatnosti darovacej zmluvy a o vydanie daru.</p> <p>Ani zo skutočností uvedených sťažovateľmi, ani z obsahu súdneho spisu či vyjadrenia okresného súdu ústavný súd nezistil takú okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver o právnej zložitosti veci; predmet namietaného konania tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.</p> <p>V priebehu odvolacieho konania zomrela jeho pôvodná navrhovateľka a po zrušení rozsudku okresného súdu do namietaného konania vstúpili jej právni nástupcovia vrátane sťažovateľov a bolo potrebné zistiť stav dedičského konania a okruh dedičov ako</p>

	<p>predpoklad určenia účastníkov namietaného konania na strane navrhovateľov. Po faktickej stránke podľa názoru ústavného súdu je preto vec čiastočne zložitá. Ani táto skutočnosť však neodôvodňuje doterajšiu dĺžku konania (takmer deväť rokov).</p> <p>2. Ústavný súd zastáva názor, že správanie sťažovateľov v procesnom postavení navrhovateľov nemalo podstatný vplyv na celkovú dĺžku konania aj napriek tomu, že neposkytli konajúcemu súdu náležitú súčinnosť.</p> <p>Okrem iného ústavný súd konštatuje, že pôvodná navrhovateľka sa niektorých pojednávaní okresného súdu v rokoch 2004 a 2005 nezúčastnila, aj keď z ospravedlniteľných vážnych zdravotných dôvodov (počas odvolacieho konania sťažovateľka zomrela 30. septembra 2005, pozn.).</p> <p>3. Ústavný súd uzavrel, že v namietanom konaní okresného súdu došlo neefektívnou činnosťou, ale predovšetkým nečinnosťou v celkovej dĺžke tri a pol roka k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov</p> <p>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom okresného súdu porušené bolo.</p> <p>Okresnému súdu prikazuje, aby konal bez zbytočných prieťahov. Sťažovateľom priznáva finančné zadosťučinenie každému v sume po 3 000 €.</p>
<p> Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p>spisová značka</p>	<p>IV. ÚS 531/2012</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Ľudmila Gajdošíková</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález –vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>23. januára 2013</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu v dedičskom konaní, ktoré začalo v roku 1987.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>1. Predmetom namietaného konania okresného súdu je rozhodovanie o dedičstve po poručiteľke. Podľa názoru ústavného súdu ide o vec, ktorá síce tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a nevykazuje znaky právnej zložitosti; skutkovo je však vec (vzhľadom na meniaci sa okruh účastníkov konania dedičského konania, zistenie rozsahu aktív dedičstva, zistenie, že poručiteľka zanechala závet, a na základe návrhu sťažovateľky sa rozhodovalo o jeho neplatnosti) zložitá.</p> <p>Ústavný súd je však toho názoru, že ani tieto skutočnosti nemôžu ospravedlniť zjavne neodôvodnenú doterajšiu dĺžku konania (viac ako dvadsaťpäť rokov).</p> <p>2. Ústavný súd zastáva názor, že správanie sťažovateľky (pred jej vstupom do konania ani jej právnej predchodkyne) v zásade nemalo vplyv na doterajšiu dĺžku konania.</p> <p>3. Ústavný súd dospel k záveru, že je z ústavnoprávneho hľadiska neprijateľné, aby právna neistota v konaní pred všeobecným súdom nebola odstránená ani po 25 rokoch od jeho začatia.</p> <p>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu v dedičskom konaní porušené boli.</p> <p>Okresnému súdu prikazuje, aby konal bez zbytočných prieťahov. Sťažovateľke priznáva finančné zadosťučinenie v sume 15 000 €.</p>
<p> Použité odkazy na relevantnú</p>	<p>***</p>

Spracoval: JUDr. Gabriela Lacková

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.